

USA turen 2015

22.april – 14. maj.

Stater på turen: Illinois, Iowa, Nebraska, Colorado, Utah, Arizona og Californien.

Tirsdag den 28. april. (Merete)

Bilens tællerstod på 1.933 miles.

Vi stod lidt sent op, da vi lå og snakkede om, hvordan vi kunne nå de ting, vi gerne ville på turen, og at vi nok blev nødt til at sløjfe et par ting.

I morges, da jeg skulle i bad, vi skulle bruge nøgle, kom der en bagfra og trak døren op, da jeg var ved at tage nøglen ud – hun må have haft travlt, og da jeg var i bad, var der en, der trak forhænget til side – jeg fik da lige oplevet lidt.

Efter morgenmaden fik vi lige læst korrektur på en del af nyhedsbrev 1. Bent havde lagt nogle billeder på i aftes.

Ca. 10.40 var der afgang fra Alicante RV Park.

Vi kører i det smukke bjergrige landskab med flotte farver og sjove søjler på skråningerne. Vi kom flere gange ind og ud af Dixie Forest. Der var mange hårnålesving, og vi var også lidt højt oppe i landskabet. I en lille by gjorde vi holdt for at få købt et franskbrød, og vi var heldige at kunne købe et groft franskbrød med mange kerner.

Lidt senere var der vejarbejde, så vi måtte holde stille et lille stykke tid for rødt lys. Ind imellem så vi et enkeltstående afbrændt træ. Ved 11-iden kørte vi ind i Bryce Canyon. Vi startede på Visitor Center, hvor vi købte små gaver.

Vi fortsatte i det fascinerende område med røde og beige klippeformationer. Det er næsten ubeskriveligt. Vi kom igennem et stort område med afbrændte træer. Bryce Canyon er skabt for millioner af år siden, men den forandrer sig også en lille smule hele tiden. Det er et fascinerende smukt landskab af røde eroderede sandstensklipper, som har formet de mærkeligste

figurer. Vi kørte helt ud til Rainbow Point (ca. 30 km ud), hvor vi nød udsigten ned i den klippefyldte dal. Vi gik en dejlig tur i området, og her mødte vi et par fra Detroit, som vi fik en vældig snak med. Efter traveturen var det tid til en bid frokost, og vi var så heldige, at der var et bord ledigt i solen, så maden blev hentet frem. På vej ned igen var der mange udsigtspunkter – det ene smukkere og mere farverigt end det andet. Vi så Ponderosa Point, Aqua Canyon, Natural Bridge, Farview Point og inspiration Point, så vi fik også travet lidt ind imellem. Vi mødte også et dansk par fra Odense, og dem fik vi også en lille snak med, rigtig

hyggeligt. Ved et af udsigtspunkterne lavede Bent panorama billeder, og et ungt Hollandsk par ville vide, om de også kunne det med deres kamera, så dem fik vi også en rigtig god snak med. Vi fik også fotograferet præriehunde – de var rigtig sjove at iagttage. Kort efter fik vi øje på et par Pronk Horn (hjorte) og lidt længere nede ad vejen i skovkanten gik en flok på 7 andre hjorte (muldyr hjorte). Omkring kl. 17 kørte vi ud af Bryce Canyon, og nu var vi ved at trænge til en is, da temperaturen var steget en del. Vi blev enige om, at vi kunne tænke os en milkshake – vi fik en halv liter softice, så nu behøvede vi ikke så meget til aftensmad. Lidt senere kørte vi igennem Red Canyon, det var imponerende flot og meget røde figurer, der mødte os. Vi kørte igennem flere tunneller og der var meget flotte klippeformationer. Ca. 18.10 drejede vi ind på vej 89 Syd i retning mod Zion National Park. Knapt en time senere ankom vi til Bauer's Canyon Ranch RV Park, hvor vi satte os ved et bord og nød de sidste solstråler, inden det blev for køligt at sidde ude. Vi kunne høre køerne brøle lige i nærheden – det lød nu så hyggeligt. Menuen var pizza-rester fra i går.

Tirsdag den 29. april. (Bent)

Bilens tællerstod på 2.074 miles.

Vi forlod den hyggelige Bauers RV klokken 9 i flot solskin. Vi kørte kun ganske kort, før vi svingede ind på Highway 9 mod Zion. Ret hurtigt kom vi til en vigeplads med info for autocampere. Det er således, at man skal igennem en tunnel (Mount Carmel, 1,8 km lang) på vej mod Zion, og den tillader kun køretøjer med max højde 13 fod, vores er 12 fod, så det gik lige an. Senere kom vi til den østlige indgang til parken, hvor vi skulle have et tunnelpas. Et tunnelpas dækkede, at tunnelen skulle spærres for modgående trafik når vi skulle igennem. Så vi måtte lige slippe 15 dollar til sådan et pas. Det var nogle spændende klipper, vi kørte forbi inden vi nåede tunnelen, det lignede nogle høje, som var beklædt med flere lag af stenplader, sirligt formet i bløde former, så der nærmest ingen sprækker var at se. Ved tunnelen skulle vi vente lidt til den modkørende trafik holdte inde, så kunne vi få lov at køre igennem. Tunnelen var for lav i siderne til os, så vi skulle køre midt på vejbanen, så det var meget velbegrundet at ensrette trafikken. Straks kommet igennem tunnelen måtte vi simpelthen holde ind til siden, 5 golden eagles kurvede rundt over hovedet på os. Det måtte vi bare fotografere. Merete så også nogle stikkende (pricklebare) kaktus med lidt blomster. Fremme ved Visitor centeret måtte vi opgive at parkere. Vi måtte i stedet for køre ud af parkens sydport, hvor vi kunne holde lige udenfor, og så gå ind i parken igen, vel ca. 100 meter, hen til visitorcenteret. Der var vi inde og få udleveret

et kort og noget info vedrørende Zion. Vi tog derefter med Shuttlebus ind i Virgin River Canyon. Vi blev i bussen indtil det allernordligste stop.

I bussen blev der fortalt masser af spændende ting, om det som vi kørte forbi, desværre sad der flere skvalderhøns omkring os, så vi kunne ikke høre særligt meget af det, som blev fortalt. Men vi fangede da, at floden hvert år skylder 1 million tons aflejringer væk, så kløften bliver stadigvæk større. Vi fik også at vide, at man skal have respekt for floden, især hvis man fortsætter ad kløften mod nord, hvor vejen holder op. Kløften bliver så smal der, at man mange steder kun kan gå i floden.

Oversvømmelse kan komme pludseligt, også selv om vejret er rigtig fint. Vi stod af bussen og fortsatte til fods mod nord, dog kun et ganske kort stykke, da vi gerne ville spare vores energi til en vandring ind til nogle små vandfald og pools. Vi tog bussen retur, men hoppede nu af ved alle stoppestederne for at kigge os lidt omkring. Ved Big Bend så vi nogle klatrere, som var kommet højt til vejrs. Buschaufføreren fortalte os senere, at han sommetider om aftenen, når parken var lukket, kunne se klatrere, som havde slået lejr for natten på den lodrette klippevæg, og i mørket havde han kunne se ild fra deres lille primusanlæg, når de lavede aftensmadden. Ved The Grotto steg vi af bussen for at gå et lille trail (vandrerute) på 2 mile. Det lyder ikke så langt, men terrænet gik noget op og ned. Det meste af tiden var det en fornuftig sti at gå på, til tider var det sværere. Ved Emerald Pool,

attraktionen på turen, satte vi os og spiste et par appelsiner. Vandfald og pool var næsten kun af teoretisk art, men på andre tider af året kommer der nok mere vand. Ved Emerald lower pool (det nederste) var der et kæmpe meget afrundet udhæng over os, hvorfra det flere steder regnede ned med vand fra et lille vandfald. Kun lidt vandstøv kom ind til os, det var meget behageligt for temperaturen var efterhånden blevet ret høj. Kort efter mødt vi (igen) nogen, som talte dansk, så måtte vi jo lige sludre lidt om deres og vores tur. Vi hørte også nogle frøer, men underligt, det lød mere som får, men vi læste en information ved stien, lyden var god nok og helt specielt, så kravlede frøerne her også i træer. Det er måske nødvendigt for at finde føde. Vores trail sluttede ved Zion Lodge, de første bygninger eller lokationen for de første bygninger i parken, da den blev åbnet for offentligheden i 1919. Vi var sultne ovenpå strabadserne, så vi gik ind og købte 2 kyllinge-salat-sandwich, de var rigtig gode. Vi sad udenfor restauranten og nød dem. Vi kørte videre med bussen og kom til Zion Museum, hvor vi gik ind og så en historisk film om parkens tilblivelse. Den handlede mest om tiden før parkens åbning, altså hvorledes hele terrænet igennem millioner af år havde ændret sig til det nuværende udseende. For 100 millioner år siden var de 4 stater Utah, Arizona, Colorado og New Mexico blevet dækket af et cirka 1 km tykt sandlag. Dette lag er så blevet trykket godt og grundigt sammen. For ca. 10 millioner år siden har store vandmængder skyllet sig hen over og efterhånden længere og længere ned i terrænet, og den store Canyon (kløft), som vi ser i dag begyndte at tage form. Man har sporet beboelse i Zion området tilbage til 3000 år

f.Kr., og i det 18. århundrede begyndte 2 forskellige grupperinger af Mormoner at bo i kløften. Mormonerne har døbt de fleste bjerge med gudenavne fra bibelen. Parken blev som nævnt efter nogle få års udvikling åbnet og få år senere lykkedes det at sprænge den østlige indgangsvej, herunder tunnelen til parken. Vi tog bussen tilbage til besøgscenteret, og gik derfra tilbage til camperen. Der var blevet rigtig varmt inde i vognen, en anden gang skal vi nok huske at trække gardinerne for, inden vi forlader den så længe. Vi kørte ud af parken efter 6 timers besøg, og fortsatte mod øst mod Page i Arizona. Vi tankede camperen en lille smule, den trængte meget, men det må vente med at fylde helt op, for her kostede benzinen 2,94 dollar. Vi kørte forbi Coral Pink Sanddunes, men et besøg her må vente til en anden gang. Vi stoppede ved en bolig, som var bygget ind i klippen, Moqui Cave, i dag indrettet som museum. Der var lukket, så det blev blot et billede udefra. Ved Glen Canyon kunne vi se Lone Rock, som er en lille klippe som står ude i Powel søen. Vi fandt en camperplads helt ned til søen, den var meget dyr og lå i øvrigt i nationalpark område, så havde vi ikke vores årskort, så havde vi også skulle betale for at køre derind. Nu blev det til en teltplads uden strøm og vand til os. Brusebad koster ovenikøbet ekstra, så vi bader nok i vognen i morgen. Vi spiste aftensmad udenfor i månelysets skær, ja Jupiter og Venus fandt vi også, inden vi var færdige med at spise. Jeg sluttede dages billedhøst af med et månefoto, den er nær 80 % fuldmåne, så man kan se mange kratere nær den del, som endnu ikke er oplyst.

Torsdag d. 30. april (Merete)

Bilens tæller stod på 2.220 miles.

Vi stod op til en meget smuk morgen med udsigt over Lake Powel. i dag skulle vi prøve vores egen bruseniche, da det kostede 2 \$ at gå i bad på camper pladsen, og vores bruser virkede fint selv om det ikke er stort.. Mens vi spiste morgenmad hoppede et par små kaniner rundt i området. Vi fik lige snakket med Berith i telefonen, dejligt at høre fra hende.

Vores køleskab i bilen har været slukket, da bilen har været parkeret for skråt på et tidspunkt. Derfor måtte vi lige smide lidt med ud, ØV.

KL. 8.30 var vi klar til afgang fra Lake Powel Wahweap. Vi så en station, hvor folk stod og gjorde deres frisk fangede fisk rene. Lidt senere havde vi et fotostop med udsigt til Glen Dam (Lake Powel er en opdæmmed sø) samt et stort kraftværk. Inden vi kørte videre fra Page, skulle bilen lige tankes. I dette område skulle bilerne køre med lys om dagen.

Lidt over 9 var vi ved Horseshoe Bend. Det var rigtig smukt at gense stedet, hvor Colorado floden laver en hesteskoform. Der så ikke ud til, at der var så meget vand i floden dybt nede. På vej ud til hesteskoen, så vi en mængde spor fra hjorte, reptiler, slanger, kaniner, coyote og fugle. Vi så bl.a. en fugl, som løb af sted.

Vi blev enige om at køre hen til Antelope Canyon, hvor vi kom med på en guidet tur nede i den smalle del af kløften. Der var 2 guider, og de skiftedes til at tage billeder med alle folks kameraer. De var eminent dygtige til at lave nogle rigtig flotte billeder af den unikke kombination af solens lys i sandstensklipperne. En af guiderne viste, hvordan kløften var opstået, ved at han samlede et lille bjerg af sand, lavede et hul i midten med en finger, hvorefter han hældte vand ned i midten, og man/vinden kunne nu fjerne al det løse sand, så kun den sammenpressede masse af sandsten blev tilbage. Sommetider kan der meget pludseligt komme meget vand i kløften. Navajo indianerne har et reservat, der er 1½ gange Danmarks størrelse.

<http://www.highways-usa.com/antelope-canyon>

En lille pige fra Navajo indianerne fandt kløften, da hun gik ned for at finde frisk vand. Historien er fortalt i generation efter generation. Nogle steder i kløften lignede klipperne en pige, en pirat, en ørn og en løve.

Vi kom til byen Page, som er fra 1957.

Vi købte lidt ny forsyning i Safeway, og her mødte vi nogle danskere, som også kørte i en af de fabriksnye campere.

Over middag var jeg lige inde på Visitor Center for at få lidt information om området.

Vi stoppede ved et meget smukt udsigtspunkt ca. 3 miles før Bitterspring, og her holdt vi samtidig frokostpause. Lidt senere kom vi forbi en af indianernes landejebutikker, og her købte jeg et flot halssmykke. Det var 2 kvinder, der havde boden med både tæpper og smykker. Den ene var sølvsmed. Meget smukt håndværk. Der var nu rigtig mange boder langs vejen.

Lidt senere på turen så vi en flok vilde heste, og kort tid efter kom vi til Little Colorado, hvor der også var en flot kløft og mange indianerbutikker. Normalt skal man betale for at komme derind, men det var heldigvis tidligt på sæsonen, så vi sparede de penge (vores kort til National Parkerne duede ikke dertil).

Inden vi gik ud for at se kløften, måtte vi lige lave noget røræg, fordi æggene røg ud af køleskabet, da jeg hentede en flaske vand. Så har vi noget til frokost i morgen. Det var en meget flot kløft med røde og forrevne klipper.

Vi kørte igennem Kaibab Forest, inden vi kom til Grand Canyon. Vi så ned i kløften ikke langt fra udsigtstårnet. Det var bare så imponerende, at det slet ikke kan beskrives. Grand Canyon er skabt af Coloradofloden, kløften er 446 km

lang, og nogle steder har den en bredde på 30 km, og den er 1,6 km dyb. Der er mange farver på klipperne i kløften og solen får dem til at lyse i mange flotte røde og grønne nuancer. Vi holdt ind ved mange forskellige udsigtspunkter og eftermiddagssolen gjorde sit til at fremme det smukke skue. Vi så en flok hjorte på vejen, og vi blev enige om at det måtte være Elk. Vi var ved nogle af de samme udsigtspunkter som for 5 år siden.

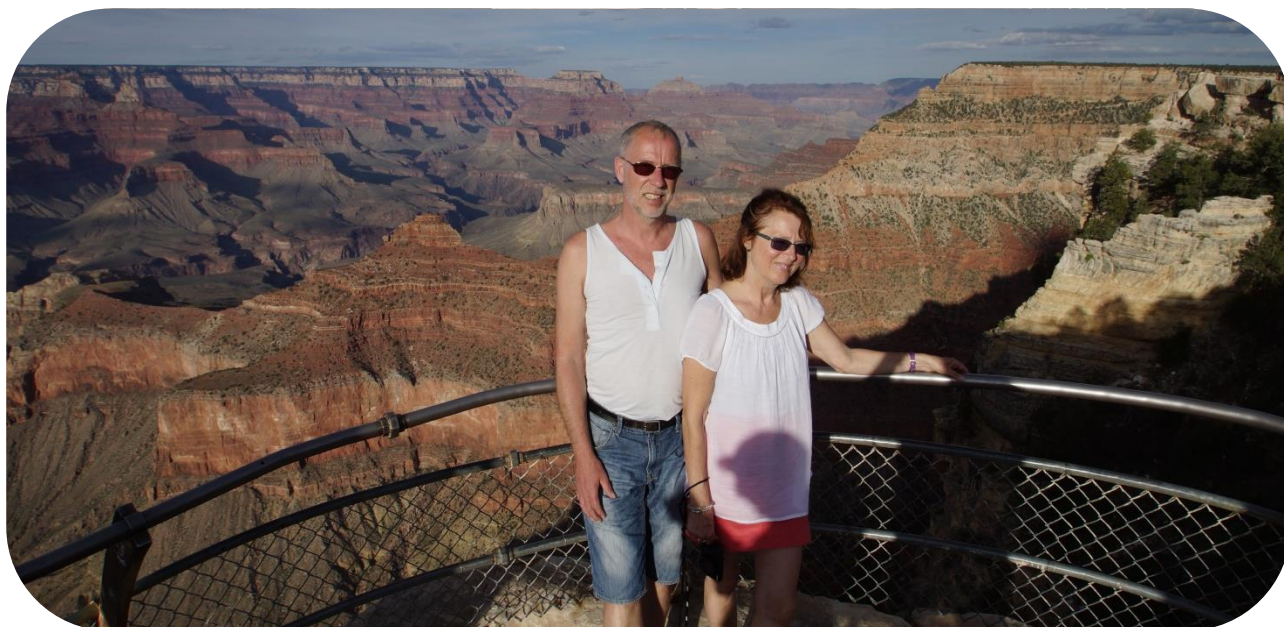
Ved 19.30 tiden ankom vi til Grand Canyon Camper Village. Vi fik plads 181, og vi skulle lige have tømt camperen for opvaskevand samt have fyldt rent vand på. Samtidig rullede 2 kæmpestore busser ind på camperpladsen. "Das rollende Hotel" med mange tyskere. Ved vores plads viste det sig hurtigt, at

strømmen ikke virkede, hvilket vi havde stort behov for, da vores fotografiapparater manglede strøm efter dagens mange billeder. Det var vist generelt, at strømmen ikke virkede. Ret hurtigt kom der tjek på det – der var vist gået en sikring.

Menuen i dag var bøffer med nye majs og salat, rigtig lækkert.

Her i nærheden er der flyveplads med rundture i små fly eller helikoptere. Vi hørte dem starte og lette.

Fredag d. 1. maj (Bent)

Bilens tæller stod på 2.395 miles.

Der var hundekoldt i bilen, da vi stod op, 8 grader er åbenbart vilkårene, når man overnatter i 2 kilometers højde. Men vi tændte for varmen, så gik det hurtigt med at blive lunt. Vi badede endda i bilen, for showers kostede ekstra på den i øvrigt hundedyre plads. 46 dollars, "no discount" (rabat), det brugte de ikke. Der var intet luksus på pladsen, alt var slidt ned og trængte til total renovering. Vi forlod pladsen og stak hovedet ind i Imax (Gran Canyon teater), hvor vi fik Arizona vejkort. Derefter svingede vi ind omkring flyvepladsen, hvor alle helikopterne til rundflyvning var ved at blive gjort klar til dagens arbejde. Så kørte vi sydpå, først ad vej 64. Der gik en del rengøringsfolk langs vejen og samlede skidt op, det er åbenbart ikke kun i Danmark, der svines med at høvle brugt emballage ud af bilvinduerne. Man burde stille krav til bilfabrikanterne, at vinduer i biler ikke må kunne åbnes under kørsel. Vi drejede ind på vej 180 mod Flagstaff, så i farten en slange på vejen, blev enige om, at det var en klapperslange så vi havde ikke lyst til at holde. Vi kom igennem et stort skovområde, så en del vildt inden vi kørte ind i Flagstaff.

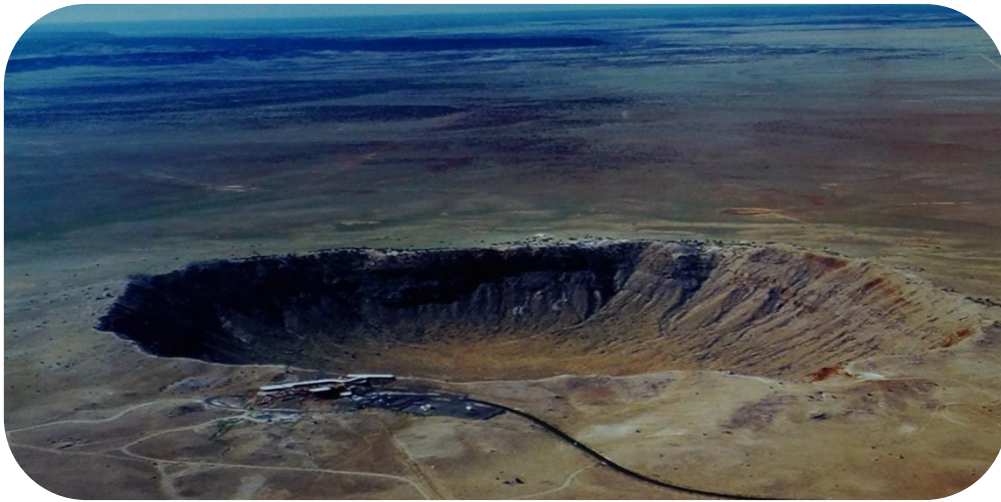
Her besøgte vi Lowell Observatoriet, det var her, at Pluto blev opdaget. Man opdagede og identificerede Plutos bane rundt om solen i 1930. Pluto bruger 248 år til at rotere 1 gang om solen. Den er ca. 500 gange mindre en jorden, og den er så langt væk, at den ikke kan ses med det blotte øje. Opdagelsen blev bevist ved at tage en masse fotos (ca. 205 stk) med stor tidsforskel af rummet. Stjerne står stille, men planeter bevæger sig, og efter 8 års observation lykkedes det at påvise Pluto's eksistens. Arbejdsnavnet var "x", og det rigtige navn fik planeten ved en udskrevet navnekonkurrence, som en 13 årig skolepige fra Oxford vandt. Besøget på Lowell observatoriet var rigtig spændende, hvis man er lidt nørdet, så er jeg ikke bange for anbefale, at man bliver en hel dag i Flagstaff, og måske går lidt til og fra observatoriet. Der er masser af guidet program for hele dagen, og om aften er der real view af stjernehimlen i det store teleskop. En billet koster 18 dollar og kan bruges hele døgnet. Vi sluttede af med at se den store kikkert, og kørte derefter derfra. Vi så i øvrigt en udstillet meteor, eller en del deraf, som blev fundet i Meteor Crator lige øst for byen, hvilket knytter den ene oplevelse sammen med den næste. Vi fortsatte nemlig 37 miles øst for Flagstaff, hvor der for nyligt er faldet en meteor ned. For nyligt skal forstås i forhold til vores oplevelser i Zion, hvor man fortæller om Canyone'ens tilblivelse over millioner af år. Meteoren ved Flagstaff skabte ravage i området for ca. 50.000 år siden.

Vi kørte ud til Meteor Crater (også kaldet Barringer Crator) ad Interstate 40, som erstatter eller løber parallelt med den sagnomspundne route 66. På vej der ud fik vi et ordentlig pust ind fra siden, så camperen blev blæst delvist over i vognbanen ved siden af. Godt, der ikke lige kørte nogen der. Vi spiste frokost i vognen, inden vi gik ind og kiggede på krateret. Fra morgenen var der skyfrit, men nu var cumulusserne efterhånden blevet overudviklet, og det var tydeligt, at det regnede fra nogle af dem. Vi kom ind på museet, og gik straks udenfor for at se krateret. Det er helt enormt, tæt ved en mile i diameter og ca. 500 fod dybt. Krateret blev dannet af en meteorit, som ramte jorden med en hastighed på 26.000 miles i timen. Meteoren trykkede sig ned i en dybde på ca. 500 fod, hvorved flere af lagene nedeunder blev trykket op og dannede det vulkanlignende krater.

Meteoritten, som faldt ned her har kun været ganske lille, og skaderne lige så. En anden meteorit faldt ned i Mexico længe før, og den beskyldes for at have udryddet dinosaurerne. Krateret blev i 60'erne brugt som træningscenter til NASA astronauterne i forbindelse med månevandring. Vejret var blevet ringere, det blæste kraftigt og begyndte at buldre lidt, medens vi gik udenfor. Faktisk kom en af guiderne ud og begyndte at lukke stierne af, og foreslog at vi søgte ly. Tordenvejrs skal man ikke spøge med i USA. Muligvis et forsikrings spørgsmål som med alt andet herovre. Vi så en film og fik et lille foredrag indenfor, gik derefter rundt og så museet, hvorefter vi kørte derfra. Det blæste nu meget voldsomt, og vi var virkelige betænkelige ved begynde med at køre med vores alt for firkantede skrummel af en kassevogn. Den er meget vindfølsom skal siges. Men vi startede ud med lav hastighed indtil vi var godt udenfor området med nedbør og kraftige vindstød. Vi kørte sydpå af ad I 17, da vi nu ville ned mod Tucson. Det var sent på eftermiddagen, og vi havde godt nok stillet urene 1 time tilbage tidligere på dagen, da vi konstaterede at

Arizona ikke bruger sommertid. Vi valgte tilfældigt at køre fra I 17 ved en afkørsel med skilt til en RV-camperplads. Det blev til Distant Drums, den flotteste camperplads på hele vores tur. Og så kostede den kun det halve af en overnatning ved Gran Canyon. Efter vi blev guidet til vores plads, og installering mm. så gik vi en tur i poolen, temperaturen var over 30 grader, så det var helt lækkert at blive frisket lidt op. I dag lavede Merete maden, næsten samme menu som i går, dog formåede Merete at få brandalarmen til at hyle, medens hun stegte bøffer. Vi sad udenfor og nød den lækre mad. I morgen skal vi til donation arrangement. Mere om det senere.

Lørdag den 2. maj. (Merete)

Bilens tæller stod på 2.605 miles.

Vi vågnede meget tidligt, og var oppe at spise morgenmad på camperpladsens restaurant. Arrangementet var i forbindelse med at samle ind til byens fodboldhold, og kampen ville blive vist i TV. Vi fik pølser, røræg og alle de pandekager, vi kunne spise. Vi valgte at give 7 \$ for det hele.

Distant Drums camperplads er den hidtil bedste med mange gode faciliteter og til billige penge. Vi forsøgte at sende postkort hjem via Touch Note, men netværket var ikke så godt, så det lykkedes os kun at sende et, mens resten mislykkedes. Bent for rundt med sit fotografiapparat, da vi så en kolibri ved noget vand og ved nogle flotte røde kaktusblomster. Han fik et par ret gode billeder.

Lidt over 9 var vi klar til at forlade camperpladsen. Ret hurtigt skulle vi have noget benzin på den forslugne vogn, da vi havde en lang tur foran os. Vi ville starte med at køre en tur til Jerome, en gammel spøgelsesby, der lå på toppen af Cleopatra Højen. Byen blev grundlagt i 1876 og var engang stor producent af kobber. Minerne i byen lukkede i 1953. Vi talte med en gut, der arrangerede ture i byen, og han viste os en rigtig flot bordplade, som der skulle bruges til disk i hans butik. Den var lavet af krokodillefyr. Vi så de mange gamle huse, pænt restaurerede, og vi var inde at kigge på mange spændende butikker, både nogle med glasarbejde, og forskelligt andet kunsthåndværk. Bl.a. så jeg en smart bluse – måske skal jeg prøve at efterligne den på et tidspunkt – den er i hvert fald tegnet af. Inden vi gik ned til bilen, købte vi lige en milkshake til at slukke tørsten med, og denne gang var det en rigtig milkshake – sidst vi fik en milkshake var det en halv liter softice.

Knap et par timer senere holdt vi en frokost på

Sunset Point, hvor der var en smuk udsigt, men man skulle ikke lade sig narre til gå ud i området, da der var giftslanger og skorpioner.

Herefter kom vi pludselig til de høje kaktusers land, imponerende. Det var kort før Black Canyon city. Ved 14.30 tiden kom vi til Phoenix, hovedstaden i Arizona. Her var der mange broer over vejen. Det tog ca. 45 min. at køre gennem byen. Man måtte køre i den yderste vognbane, hvis man var 2 eller flere i bilen. Helt fint for på den måde at begrænse antallet af biler på vejene. Derefter kørte vi gennem et meget øde ørkenområde, hvor der stod skilte med, at der kunne være små tornadoer og meget sandstorm på vejen. Vi havde lige set et par små tornadoer inde i ørkenområdet.

Landskabet skiftede mellem ørken, store kaktusser og ørken med bjerge i baggrunden. Vi kom også forbi et område med opdyrkede marker, hvorpå der voksede korn og majs. Der var også ved en mindre by en del n'erier i forskellige farver langs vejen.

Ved 16.30 tiden var vi i Tucson, og vi kom forbi en stor Air Force base, hvor der var rigtig mange solceller. Her duftede der rigtig af regnvej, og fortovsfliserne var også våde. Lidt tidligere havde vi også fået et par dråber vand på forruden.

Lidt over 17 ankom vi til Saguara National Park. Her var der kaktusser i alle størrelser og former og med blomster i mange farver, bl.a. rød, gul og cremefarvet. Det var et imponerende område, og vi kørte ganske langsomt igennem parken og tog rigtig mange billeder. På et tidspunkt stoppede vi, da der stod en flok mænd med meget store kameraer. En af mændene kom hen og fortalte, at en Gila Woodpecker (en spætte) havde rede og unger i en af de store kaktusser. Bent fandt den store linse frem og så kunne han også være med til at få nogle gode billeder. Vi så også et par kaniner hoppe rundt, men grise, skildpadder, slanger og mm så vi ikke noget til. Vi måtte være i parken til solnedgang, og vi må sige at solnedgangen var rigtig smuk med de mange farver med kaktus i forgrunden.

Nu fik vi lidt travlt med at finde et overnatningssted. Ca. en halv time senere kom vi til Rincon Country RV resort, hvor lågen var lukket og hold nu godt fast – vi skulle give 61 \$ for en overnatning, nå, det var der jo ikke noget at gøre ved. Forhåbentlig er der nogle gode faciliteter, men det må vi kigge på i morgen, da der

var blevet meget mørkt og varmen var stadig ret god, så vi startede lige ventilationssystemet, men det larmer!!!

Menuen var næsten den samme som i går: bøf med pasta og salat.

Da vi gik i seng, var der 27 grader i vognen. Puh, det var varmt.

Søndag den 3. maj. (Bent)

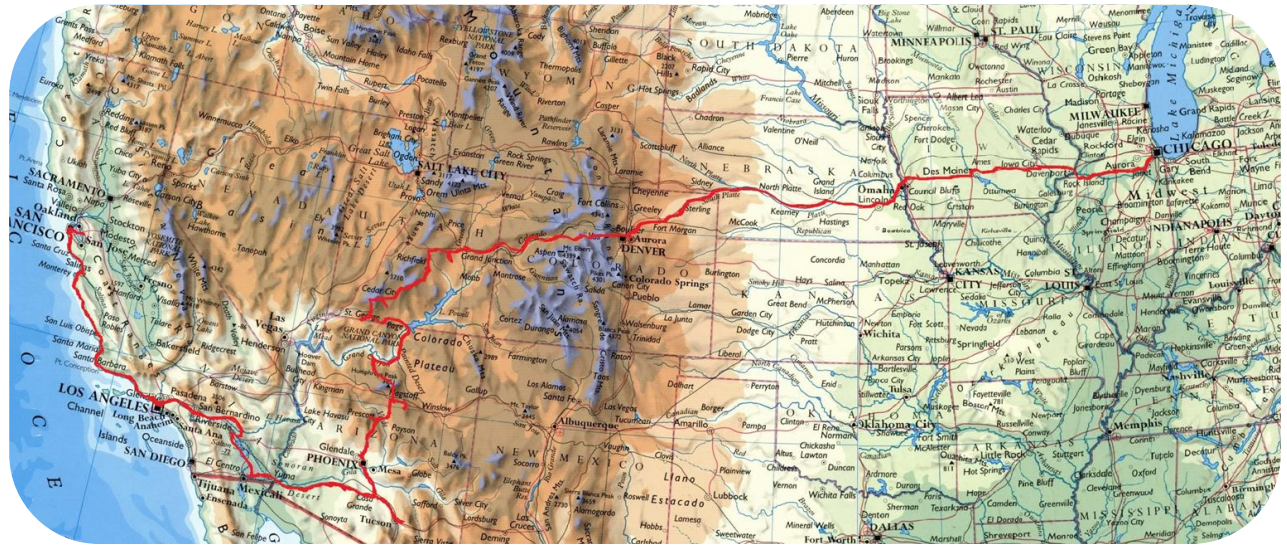
Bilens tæller står på 2.883 miles.

Der var 20 grader i vognen, da vi stod op. Det var en dejlig og rydelige campingplads, vi fandt i mørket i går. Den er nærmest sammenlignelig med en oase. Høje palmer giver skygge, og fine hække (bourgonvilla) giver læ. Vi spiste morgenmad udenfor ved marmorbordet, og efter morgenmaden gik vi i poolen. Det var hyggeligt at svømme lidt rundt i den, medens vi kunne iagttage en kolibri, som var på jagt efter mad og drikke. Ved poolen stod der et skilt, som viste at børn under 18 år ikke måtte komme der, selv ikke sammen med voksne. Dette sikkert for at understrege at pladsen var for det modne publikum. Mange af båsene på pladsen var i øvrigt fastligere, deres vogne var opstillet på sokkel, og så bestemt ikke transportable ud. Vi checkede motorolie på bilen, det skulle næppe være nødvendig med så ny en bil, men man ved aldrig, alt var dog ok.

Vi kørte ind mod byen, men uvist af hvilken årsag, så kom vi altså lige forbi Davis Monthan Airbase, hvor det amerikanske forsvar oplagrer militærfly af alle størrelser, som ikke lige skal anvendes mere. Nogle af dem så ud til at være konserveret (pakket pænt ind, så motordele mm. ikke tager skade af sol og sand), andre var mere eller mindre hugget op. Vi kørte en 3-4 miles langs med hegnet, og der stod fly vedsiden af hinanden så langt, vi kunne kigge ind på basen. Vi stoppede op ved flyvemuseet Pima Air & Space museum, som ligger nabo til basen. Det så meget stort ud, hvis jeg skal besøge det, så kræver det nok en hel dag. På hverdage er det fra museet muligt at komme på en guidet tur ind på basen at se hele flykirkegården. Vi checkede priser og så museumsbutikken, og allerbedst, så lånte vi

deres wifi forbindelse, og fik kontakt til Berith og farfar via facetime. Det var hyggeligt at høre og se, hvordan det stod til hjemme. Vi fortsatte ind til Tucson centrum, hvor vi parkerede for 8 dollar, og slentrede lidt rundt i byen. Først kiggede vi på kirken, nåede lige at komme ind, inden der skulle være messe. Den virkede meget stor, men så ikke så spændende ud, så vi listede ud, uden at få et eneste billede. Vi kom hen til det gamle domhus, der var en god stemning, vi opdagede, at den 30. folkemusikfestival i Tucson netop var startet. På tre forskellige pladser var der livemusic, og rundt omkring var der boder med mad, tøj og smykker. Vi kom også forbi et torv, hvor der var mange hjemløse, her var det ikke så festligt. Efter en times tid gik vi tilbage til bilen og spiste frokost. På vej ud af byen handlede vi lidt ind og kørte derefter ud i Saquara Vest nationalparken med mange store kaktusser. Vi kørte forholdsvis hurtigt rundt i parken, gik ikke en gang en tur, idet der var for varmt. Vi forlod Tucson området og kørte først mod nordvest ad I 10, dernæst mod vest ad I 8 i retning mod San Diego. Et lille fotostop blev der dog tid til, da vi pludselig kørte på "Sanders road". Vi kørte et par timer i alt, og stoppede for natten, da både vi og bilen var sultne. Det blev ved Gila Bend, Shell's RV plads. 22 dollar med fuld hookup, noget billigere end i går, heldigvis. Vi spiste, vaskede tøj og skrev beretning i en pærevælling. Endnu en god dag var til ende.

Turen indtil nu, og planlagt de resterende dage (tegnat med rødt).